

отъ нѣколко дни троха въ устата си. Гладътъ ужасно ги мжчеше. Тѣ обѣлваха отъ дърветата кори, дѣвчеа ги и гълтаха сока, да залъжатъ праздния си стомахъ. Скоро всички дървета на острова останаха безъ кора.

„Получи се заповѣдъ да бждатъ откарани плѣнниците въ едно село. Наредиха се и потеглиха, а около тѣхъ вървѣха войници съ натъкнати ножове. Селото не бѣ далеко, но пжтьтъ бѣ лошъ, плѣнниците изтощени и едва вървѣха. Не изминали и единъ километъръ, нѣкои почнаха да падатъ. Войниците имъ сочеха пушкитъ и ги заплашваха да вървятъ. Но това не помагаше. Тогава събраха падналитъ на едно мѣсто и оставиха войникъ да ги пази. На всѣки 500 – 600 крачки се виждаха групи отъ такива изостанали плѣнници. Дъждътъ шибаше неспирно, а студътъ пронизваше до коститѣ. Настѣпи и нощта. Единъ отъ войниците не искаше да мръзне и да пази роби. Той ги смушка и имъ викна да станатъ и вървятъ, но никой не мръдна. Тогава войникътъ отстѣпи нѣколко крачки, насочи пушката и ги застрѣля. Напраздно нѣкои отъ тѣхъ протѣгаха ржцѣ за милость. Другаритѣ имъ послѣдва сжщата участь. За нѣколко минути бѣха избити десятки болни и невинни плѣнници.

„Тѣ се отърваха отъ тегло... Горко на животѣ имъ другари!“ Завърши разказвачтъ.

